

Nádej v mojej smrti

Lekár Axel Munthe v Knihe o San Michele napísal: „Nijako sa netreba ponáhľať, všetci máme zaistené, že prídeme na koniec cesty.“ Kde je ten koniec? Človeka zanesú na cintorín, uložia do jamy a na hrob postaví pomník. Azda v tej jame je koniec života človeka? Je dosť málo známe, že český prozaik, dramatik a novinár Karel Čapek (1890-1938) bol veriaci. Jeho otec bol ateista z presvedčenia. Pri nejakej príležitosti povedal Karel svojmu otcovi: „Počkaj, ako ti bude, keď po smrti zrazu zistíš, že si furt.“ Slovo „cintorín“ (alebo „cmíter“) pochádza z gréckeho slova „koimetéron“, ktoré znamená miesto spánku, spáľňu. Tak nazývali kresťania prvých storočí miesta, kde ukladali svojich zosnulých. Keď matka pochovávala dieťa, niesla ho len do „spálne“. Verila, že raz príde deň vzkriesenia a dostane späť svoje dieťa. Tak toto miesto voláme aj my kresťania, lebo si uvedomujeme jeho význam. Na mnohých cintorínoch je na pomníku obraz, ktorý vyjadruje zapadajúce slnko. Sú tam slová, ktoré povedali dvaja emauzskí učeníci Ježišovi: „Zostaň s nami, lebo sa zvečierieva...“ (Lk 24, 29). Ľudia svätého života boli vždy odovzdaní Bohu a presvedčení, že Boh bude ich oporou v hodine smrti... Sv. Terezka z Lisieux zomierala v mladom veku na tuberkulózu. Vo chvíli, keď veľmi trpela, jedna zo sestier jej uštipačne povedala: „Počkaj, už skoro si po teba príde smrť.“ Terezka však pokojne odpovedala: „Sestrička, nie smrť. Po mňa si príde sám Pán Ježiš.“ Keď zomierala sv. Gemma Galganiová, spovedník je položil otázku: „Nuž a čo teraz, Gemma?“ Hrdinská trpiteľka odpovedala s neobyčajným úsmevom: „Ach, duchovný otče; pôjdem k Ježišovi!“ Celkom inakšie prežívajú príchod smrti neveriaci ľudia, pretože stoja na slabších nohách, ako je viera... Veľký taliansky básnik moderného Talianska, Giacomo Lopardi (1798-1837), ktorý často vzdychal o smrti vyberanými veršami už od detstva, prvý utekal zdesený hrôzou z Neapola postihnutého cholera. Niet divu, že sa tento strach u mnohých ozve volaním, ktoré zaznačil už prorok Izaiáš dávno pred Kristom: „Jedzte a pime, veď zajtra umrieme!“ (Iz 22, 13). Pri tom všetkom však smrť je vážna chvíľa, ktorá rozhoduje o našej večnosti... Sv. Klementovi z Ancyry matka v mladosti často pripomínala: „Syn môj! To, o čo tu ide, je večný život!“ Osudnou chvíľou pre každého človeka je smrť, pretože je to

prechod z pozemského času do večnosti. Vtedy sa uskutočňuje ono definitívne rozhodnutie. Táto chvíľa môže byť pre dušu aj chvíľou najväčšej osamelosti, výčítiek svedomia, úzkosti a strachu. Preto je vtedy tak veľmi potrebná prítomnosť Kristovho milosrdenstva a lásky. V roku 1968 zomrel v jednej parížskej klinike francúzsky kardinál Pierre Veillot vo veku 55 rokov. Jeho agónia bola dlhá. Keď umieral, povedal svojmu priateľovi, biskupovi Lallierovi: „Vieme majstrovsky vymýšľať krásne vety o utrpení. Aj ja som dojímavým spôsobom kázaval o utrpení. Povedzte kňazom, aby mnohokrát radšej mlčali. Nevieme totiž, čo utrpenie je. Keď som to skutočne spoznal, dokázal som len mlčať.“ Kardinál Jozef Höffner (1906-1987), bývalý kolínsky arcibiskup, raz napísal: „Prijímate smrť v kresťanskej nádeji! Neskrývajte sa pred ňou! Získať správny postoj k umieraniu - to je trvalá úloha kresťanov. Starý zomrieť musí, mladý môže.“ Každý z nás má v živote šancu zariadiť si, aký bude jeho život po smrti. Či bude „navždy s Pánom“ (1 Sol 4, 17), alebo navždy vo večnom zatratení. Pán Ježiš nás o tom jasne uisťuje: „Tí, čo robili dobre, budú vzkriesení pre život a tí, čo páchali zlo, budú vzkriesení na odsúdenie.“ (Jn 5, 29). V tomto zmysle s vierou hovoríme, že Boh je našou nádejou. On je nielen našou oporou, pomocníkom, ktorý nám za dobrý život sľubuje večnú spásu, ale sám bude aj našou odmenou, našou najväčšou radosťou v nebi. Veď najväčšia odmena a radosť oslávených v nebi je, že „budú hľadiet na jeho tvár“. (Zjv 22, 4). „Ak chceš so mnou kraťovať, nes so mnou kríž. Lebo len služobníci kríža nájdu cestu blaženosti a pravého svetla“, poučuje aj Tomáš Kempenský. Toto je vlastne aj odporúčanie Božského Spasiteľa: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ (Mk 8, 34). Preto ani veriaci netvrdia, že poznajú všetky odpovede a majú vo všetkom jasno. Vedia, že popri svetle a tme registrujú závoj polotmy. Každý kresťan je nositeľom kríža. Ak nie iného kríža, potom aspoň mnohých trýznivých otázok, ktoré gnávajú až do posledného výdychu. Ba na najťažšie otázky ani nehľadá odpoveď, pretože vie, že nie sú z tohto sveta. Ježiš Kristus je pre nás veľkým vzorom, ako všetky tieto kríže a starosti každodenného života na seba vziať, niesť a doniesť. „On je našim vodcom a predchodcom a bude nám i pomocníkom...“

Sv. Mária Magdaléna

R: Ty, Pane, si dobrý, veľmi láskavý.

- 1 Ty, Pane, si dobrý a láskavý *
a veľmi milostivý voči všetkým, čo ťa vzývajú.
- 2 Pane, počuj moju modlitbu, *
všimni si hlas mojej úpenlivej prosby.
R.
- 3 Všetky národy, ktoré si stvoril, prídu k tebe †
a budú sa ti klaňať, Pane,
a tvoje meno oslavovať.
- 4 Lebo si veľký a robíš zázraky, *
iba ty si Boh.
R.
- 5 Ty, Pane, si Boh milosrdný a láskavý, †
zhovievavý, veľmi milostivý a verný. *
Pohliadni na mňa a zľutuj sa nado mnou.
R.

Kúkol' v Božom kráľovstve

Režisér, známy ako ateista, komunist a homosexuál, natočil film o Kristovi, ktorý je považovaný za jeden z najlepších, aký doteraz na túto tému vznikol.

Folkový spevák, ktorý má problémy s alkoholom a vedie prinajmenšom čudný milostný život, má vo svojom repertoári otvorene náboženské texty priťahujúce aj neveriacich. Politik, ktorého súkromný život je plný morálnych rozporov, vie získať väčšinu spoločnosti pre kresťanské hodnoty, hoci pri ich zavádzaní sľubuje ťažkosti. No ďalší, hoci sa pravidelne zúčastňuje na bohoslužbách, vzbudzuje len odpor k všetkému cirkevnému a náboženskému.

Paradoxy života? Nie, oveľa hlbší problém. Prítomnosť zla vo svete vždy spôsobuje ťažkosti. Nielen keď jestvuje vedľa dobra, ale najmä ak je s ním úplne premiešané. Každý pokus o jeho oddelenie a zničenie potom privodí len jeho ďalšie nakopenie. Podobenstvo o kúkoli a pšenici hovorí práve o tom. Zrno Božieho slova ustavične naráža na problémy. Zlo nie je len vonku, ale aj vnútri spoločenstva a v srdci každého človeka. Spočiatku často nerozoznateľné od dobra a tak záhadne s ním prepletené.

Radi by sme mali nezamorené pole, čistú pšenicu – Cirkev bez škandálov, príkladné spoločenstvá, inštitúcie. No každý pokus vytvoriť tu na zemi dokonalý systém s bezchybnými pravidlami, takmer Božie kráľovstvo, sa končí v lepšom prípade vytriezvením, v horšom sklamaním a rezignáciou, v najhoršom násilím, totalitou alebo fanatizmom. Pravdaže, v záujme dobra alebo priamo v mene Boha.

Ježiš v tomto podobenstve nehovorí ani tak o tolerancii k zlu (spomeňme si na jeho radikalizmus, keď hovorí o pokušení a následnom odťatí ruky či vylúpení oka), ako skôr o realizme v očakávaní Božieho kráľovstva. Vždy tu bude aj zlo, semeno nepriateľa. No Božie kráľovstvo nepochádza od nás, ale z neba. Rozvíja sa svojou vlastnou skrytou silou, preto Ježiš pripája aj podobenstvo o horčičnom zrnku a kvase. Semeno Božieho slova privíta každú ochotu z našej strany, keď v nás nájde priestor rásť, no nie je absolútne závislé od nášho úsilia. A už vôbec sa nechce presadzovať násilím, lež tichým, priam nepozorovaným spôsobom v každodennosti života. Konečné triedenie zrna od pliev nastane na konci vekov, no bude úlohou anjelov, nie ľudí.

Namiesto riešenia paradoxu koexistencie dobra a zla si teda všimajme iné – paradoxy nepatrného horčičného zrnka, ktorému umožníme vyrásť v rozvetvený strom či kvások, ktorý prekvásí celé cesto.

Ján Viglaš

Strom zasadený pri vode

Ježiš tvrdí, že na tomto svete sme preto, aby sme prinášali úžitok a aby bol náš úžitok trvalý (porov. Jn 15, 16). Poslušnosť Božiemu slovu spôsobuje, že nežijeme naprázdno. Spomeňme si aj na prvý žalm: Žalmista dáva do protikladu človeka, ktorý zasadá v zhromaždení rúhačov, nechá si hovoriť do života roztopašníkmi a neznaobohmi, a múdreho muža, ktorý je blahoslavený, pretože dňom i nocou rozjíma nad Božím zákonom. Múdry je preto „ako strom zasadený pri vode, čo prináša ovocie v pravý čas, a jeho lístie nikdy nevädne; darí sa mu všetko, čo podniká“ (Ž 1, 3).

Nikto z nás by sa nechcel dožiť toho, aby sa raz ohliadol späť po prežitom živote a povedal by si: Ja som žil zbytočne. Radi by sme raz za sebou videli nejaké ovocie svojich námah. Ak nemáme žiť nadarmo, je dôležité namáhať sa z Božej sily a podľa Božích predstáv. A Boh sľubuje naplnený život tým, ktorí rozjímajú nad jeho slovom a uchovávajú ho vo svojom srdci.

Vojtěch Kodet OCarm., ThD. „Učenie“

Sväté omše v 16. týždni cezročného obdobia - (A)

18.VII. pondelok « *Missa Tridentina* »

18.00 *Za zdravie dcéry Denisky*

19.VII. utorok

18.00 *Za Ľadislava Brečana a rodičov*

20.VII. streda

18.00 *Na úmysel lekára*

21.VII. štvrtok

18.00 *Za Ľ Štefana a Magdalénu Krchňákových a deti*

22.VII. piatok

18.00 *Za Ľ Martu a Augustínu Jurčovičových*

23.VII. sobota

8.00 *Za zdravie dcéry Denisky*

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

24.VII. 17.nedeľa cezročného obdobia – (A)

8.00 *Za Ľ Jána Pojezdala, rodičov a bratov*

Lektori: Vráblová, Jelínek

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová, Pešková

Liturgický kalendár

18.VII. pondelok

sv. Fridrich, biskup

19.VII. utorok

sv. Zlatica(Aurea), panna a mučenica

20.VII. streda

sv. Apolinár, biskup, mučeník

21.VII. štvrtok

sv. Vavrinec z Brindisi, kňaz a učiteľ Cirkvi

22.VII. piatok

sv. Mária Magdaléna

23.VII. sobota

sv. Brigita, reholníčka, patrónka Európy

Slovo na dnes

Luboško sa pripravuje na prvé sväté prijímanie. Pýtal som sa ho na nejaké zázraky, ktoré urobil Pán Ježiš. Pripomenul som mu to dievčatko, ktoré vzkriesil z mŕtvych.

- A prečo nevzkriesil tetu Oľgu? Pochoval som ju 28-ročnú pred dvoma týždňami. - Vieš, na tejto zemi sa musí umierať. Asi niekto musel z vašej rodiny zomrieť a Pán Ježiš vzkriesil vašu mamku, lebo vás má tri deti a stará sa o vás, a povolal si tetu Oľgu, lebo ona nemala deti a bola zrelá pre neho. Ktovie, či to tú zvedavú dušičku uspokojí?

V Trstíne pri Trnave mali v kaplnke pri cintoríne sochu Panny Márie. Nejaký lesník s pomocníkom ju predali akémusi Rakúšanovi, čo chodil po drevo. Keď prijali peniaze, lesník viezol dcérku autom do nemocnice. Na križovatke v Trstíne sa stretol s nákladným autom, čo viezlo stavebné panely. To prudko zabrzdilo a jeden panel sa uvoľnil a padol na lesníkovo auto. Rozbil ho a dcérka vypadla zadnými dverami von. Jeho pomocník rezal v hore stromy. Privilil ho padajúci kmeň a dolámal mu nohy. Ten kričal: „To nás trestá Panna Mária!“

A šofér vo väzení tvrdí, že videl na križovatke bielu paniu a kvôli nej musel zabrzdieť.

Chlapec sa na vojne zaľúbil do luteránky. Chodia spolu dva a pol roka. Nepoznal ma. Rodičia sú veľmi nábožní. Hrozí svadba. Prišli sa predstaviť. Nie je v nej nič, len odpor ku katolíkom. Typický antikaticizmus, nič z viery. Mlčí ako hrob. Jeho rodičia si želajú sobáš v kostole, dávajú im to ako milosť. Oni veria, že keď bude žiť medzi nami, že sa prispôsobí. Ona tu bola na Ducha, ale do kostola s ním nešla. Tam nechýba len viera, ale aj slušnosť. Ťažko je prebudiť takú mŕtvu dušu. Je ako nemá. Áno. Nie. Nemyslí si svoje. „Však ja vám to naučtujem.“ A mne, ktorý som videl podobných mužov plakať ako malé deti, je mi z toho zle. Najjednoduchšie by bolo im dať falošné požehnanie, o ktoré si koledujú. Formalitu, úsmev, frázičku a je po svadbe. Ako keby som priviazal k živému žobrákovi mŕtvolu.

Kriesiť jeho (keby to bolo opačne), ale jej neverím, aj keby to radostne podpísala. Kým ona už dnes robí obštrukcie. Katolíčkou za žiadnu cenu a sobáš na NV. Majú sa radi...

Cigán surovo, drasticky zabil svoju ženu a dve deti. Prekonal pohlavné choroby, narušená osobnosť, možnosť nepríčetnosti. Lekár - psychiater ho akosi má v rukách a trápi sa, či prestrihnúť aj tú nitku. Ja si myslím, že povinnosť „byť strážcom svojho brata“ sa vzťahuje predovšetkým na živých, zdravých, čo produkujú, keď nie priam ducha, aspoň podmienky preň. Sme rozmaznaní demokraciou. Príroda sa chráni proti parazitom. Zvieratá spomedzi seba vylúčia toho, čo okúsil ich vlastnú krv. Aj spoločenský dôvod. Ak už nie je najvyšší trest pre takého zloducha, ako trestať priestupky umelé?

Alebo hospodársky. On vždy bude potrebovať aspoň dvoch zdravých ľudí, aby ho strážili na maróдке, lebo má na ňu právo. Tiež si myslím, že mozog, aj keď je paralytický, ani za sto rokov k ničomu nepríde. Vychvaľujem tých, kde je ešte trochu nádeje.

Ľudia túžia po hlbšom pochopení svojho miesta na tomto svete. Všeobecné a povrchné frázy im nestačia. Ak si získaš sympatie alebo popularitu, udržíš ju jedine hĺbkou a znalosťou problémov. Čo to vlastne hľadáme? Cestu ako zblúdiť? Svoju vlastnú tvár. Každý má už toľko masiek, toľko tvárí, že už ani nevie, ktorá je jeho pravá. Pravdu, aby naše svetlo naplnilo našu prázdnotu a temno? Zmysel toho absurdná? Mnohí ani nevedia, že hľadajú Krista.

Ak budeme bojovať s odvahou, zistíme, že Kristus je na našej strane. Ak nám chýba odvaha, nenájdeme ju nikdy. Naša púšť je žiť tvárou v tvár zúfalstvu bez toho, že by sme s ním súhlasili. Pošliapať ho s nádejou na kríž.

Posvätenie vecí, bytov, práce sa musí diať zvnútra, a potom aj zvonku. Ak je to len zvonku, je to povrchné, zväzda to k formalnosti, ak je to len zvnútra, je tu nebezpečie istej pýchy. Odmietanie cirkevného požehnanie.

Každý človek má byť ochotný žiť sám, uniesť svoj osud. Je to vždy lepšie, ako až potom, keď ho sám sebe a druhým priotrávi.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“ výber

XXI. Zrieknuť sa seba pre Ježiša

Prosba: Prosím, aby som vedel celý patriť Ježišovi a aby som sa učil od neho každodennému zriekaniu.

1. „Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden. Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden. Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho.“ (Mt 10,37-39)

2. Nevie, ako dopadli tieto Ježišove slová na apoštolov. Neodišli však od Ježiša. Nepovedali mu: Tvrdá je to reč! Život nesebeckej lásky a služby, do ktorej Ježiš volá apoštolov, si vyžaduje ľudí ochotných ísť za ním. Takýto život nie je pre ľudí, čo sa nevedia zrieknuť, pre ľudí, čo sa neoslobodili od seba samých.

Ktosi povedal kňazovi: Je ťažké byť kňazom, vyžaduje si to veľkú obeť a odriekanie. Kňaz musí veľa obetovať. Kňaz nato odvetil: Každý, kto chce dosiahnuť niečo veľké, musí vedieť obetovať. Necítim však natoľko to, čo všetko som obetoval a čoho som sa zriekol, ako to, čím všetkým ma Ježiš obdaroval. Ja som vďačný Ježišovi, že mi dal milosť byť jeho kňazom.

Nečudujeme sa tomu, čoho všetkého sa musí zrieknuť športovec len preto, aby podal najlepší výkon. Prečo sa chceme diviť zriekaniu, ak ide o povolanie kňaza?

A preto: Keď milovať Ježiša, tak na celý život. Keď patriť Ježišovi, tak celým srdcom. Keď nasledovať Ježiša, tak vždy, všade a vo všetkom. Keď nájsť Ježiša, tak aj za cenu vlastného života.

3. Ako tieto slová dopadajú na mňa? Cítim aj ja v nich, k akej výške života ma Ježiš volá: Je Ježiš radosťou a plnosťou môjho života? Milujem ho viac než všetkých a všetko ostatné? Viem sa pre neho zriekať svojich záujmov, predstáv, ba i svojej vôle? Vyskúšam si to a budem sa tomu denne učiť malými skutkami zriekania vo vnútornej a vonkajšej disciplíne.

Záver: *Konkrétne si určím, v čom chcem prejavíť svoju lásku. A to tak, že sa niečoho zrieknem.*

Jozef Šuppa SJ „Pán ma povolal“

„Dobrý človek“ pred pekelnou bránou.

Peklo bolo úplne preplnené a ešte stále bol pred vchodom dlhý rad. Nakoniec musel sám čert vyjsť von a poslať tých ľudí preč.

„Mám už len jedno - jediné voľné miesto,“ povedal, „a to dostane najväčší hriešnik.“

Čert počúval prehrešky ľudí. No nech mu povedali čokoľvek, nič sa mu nezдалo dosť strašné nato, aby im dal to posledné miesto v pekle. Vtom si všimol stáť bokom

istého muža, ktorého sa ešte nepýtal. „A vy čo ste robili?“ opýtal sa ho čert. „Nič,“ odpovedal ten muž, „som dobrý človek a tu som iba omylom.“

„Ale predsa ste len museli niečo urobiť,“ povedal zase čert, „každý človek raz niečo vyviedol.“

„Mal som príležitosť,“ povedal „dobrý človek“, „ale vyhýbal som sa jej. Videl som, ako ľudia prenasledujú svojich bližných, ale ja som sa na tom nezúčastnil. Deti nechali hladovať, alebo ich predávali do otroctva, šliapali po slabších. Ľudia všade páchali hroznú zločinu. Ale ja som odolal pokušeniu a neurobil som nič.“

„Absolútne nič?“ opýtal sa čert neveriaci. „Ste si celkom istý, že ste sa na to všetko iba prizerali?“

„Pred mojimi vlastnými dverami,“ povedal ten „dobrý človek“.

„A nič ste neurobili?“ opakoval čert. „Nie!“ „Tak pod' pekne ďalej, synak, to miesto patrí tebe!“

A keď potom toho „dobrého človeka“ vpustil dovnútra, sám čert sa držal od neho bokom a nechcel mať s ním nič spoločné.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti“

Lectio divina Posledná žatva

Mt 13,24-30.36-43*

²⁴Predniesol im iné podobenstvo: Nebeské kráľovstvo je podobné človeku, ktorý na svojom poli zasial dobré semeno.

²⁵Kým však ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, nasial kúkoľ medzi pšenicu a odišiel. ²⁶Keď vyrástlo steblo a vyháňalo do klasu, ukázal sa aj kúkoľ. ²⁷Sluhovia prišli k hospodárovi a povedali mu: Pane, či si na svoje pole nezasial dobré semeno? Kde sa potom vzal kúkoľ? ²⁸On im odpovedal: To urobil nepriateľ. Sluhovia sa ho spýtali: Chceš, aby sme išli a vyzbierali ho? ²⁹ On však odpovedal: Nie! Aby ste pri zbieraní kúkoľa nevytrhali súčasne aj pšenicu. ³⁰Nechajte oboje rásť spolu až do žatvy. V čase žatvy poviem žencom: Vyzbierajte najprv kúkoľ a zviažte ho do snopov na spálenie, ale pšenicu zveďte do mojej stodoly.

³⁶Vtedy rozpustil zástupy a vošiel do domu. Tam prišli za ním jeho učeníci a prisilili ho: Vysvetli nám podobenstvo o

kúkoli na poli. ³⁷On im odpovedal: Ten, kto seje dobré semeno, je Syn človeka ³⁸a pole je svet. Dobré semeno sú synovia kráľovstva, kúkoľ sú synovia Zlého, ³⁹ nepriateľ, čo ho nasial, je diabol, žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli. ⁴⁰Ako teda zbierajú kúkoľ a pália v ohni, tak bude na konci sveta. ⁴¹ Syn človeka pošle svojich anjelov, a tí vyzbierajú z jeho kráľovstva všetky pohoršenia i tých, čo páchajú nepravosť, ⁴²a hodia ich do ohnivej pece. Tam bude plač a škrípanie zubami. ⁴³Vtedy spravodliví zažiaria ako slnko v kráľovstve svojho Otca. Kto má uši, nech počuje!

*Toto je skrátená forma dnešného čítania. Celý text je Mt 13,24-43.

Ďalšie čítania: Múd 12,13.16-19; Ž 86,5-6.9-10.15-16; Rim 8,26-27

ČÍTANIE:

Ježišovo vysvetlenie tohto podobenstva je veľmi dôležité. Tu totiž semeno neznamená Božie slovo tak, ako tomu bolo v predchádzajúcom podobenstve o rozsievачovi (Mt 13,1-9). Tu Ježiš hovorí o cirkevnom spoločenstve, o Božom ľude vo svete, hoci navonok sa obidve tieto podobenstvá zdajú byť rovnaké.

Tých ľudí, ktorí sa usilujú žiť podľa Ježišových príkazov, nazýva „synovia kráľovstva“. Uprostred nich sa skrývajú „synovia Zlého“. Inými slovami, ľudia, ktorí neposlúchajú Boha, ale ktorých životy vedie diabol. Sluhovia chcú ihneď vykoreniť kúkoľ, ale pán im vraví, aby počkali až do žatvy. Podobne by sa aj v Cirkvi mali jej členovia vyvarovať súdenia jeden druhého. Súd patrí „Synovi človeka“, on je jediný, ktorý vie rozoznať jedno semeno od druhého.

Medzičasom majú dobré semená čas rásť a rozvíjať sa, hoci „kúkoľ“ by mohol úrode brániť. Ježiš odmieta zasahovať až do žatvy, čo je koniec sveta. Nachádza sa tu varovanie pre tých, ktorí síce chodia do kostola, ale nenasledujú Ježiša. Každý z nás musí byť bdely a žiť v poslušnosti Ježišovi. Každý bude musieť v súdny deň skladať účty zo svojho života.

MEDITÁCIA:

Aký má toto podobenstvo význam pre váš duchovný život? Čo sa tu môžeme naučiť z Ježišovo rozprávania? Aká je vaša odpoveď?

MODLITBA:

„Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Veď nevieme ani to, za čo sa máme modliť. Ale sám Duch sa za nás prihovára nevysloviteľnými vzdychmi.“ (Rim 8, 26)

My všetci potrebujeme Božiu pomoc, aby sme ho nasledovali, a tento verš nás povzbudzuje, že Duch Svätý sa za nás prihovára. Odpovedajte Bohu v modlitbe. Môžete sa modliť: „Pane, daj mi milosť, aby som počul tvoj hlas, ktorý ma volá k hlbšiemu životu viery.“

KONTEMPLÁCIA:

Prečítajte si Ž 86 (prvá strana VL) a rozjímajte nad veľkosťou a milosrdnosťou Boha.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku